

عنوان مقاله:

تحقق توسعه پایدار در سایه بکارگیری مصالح بوم آورد

محل انتشار:

دومین همایش ملی حفاظت و برنامه ریزی محیط زیست (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

خلاصه مقاله:

امروزه سیر صعودی شگفت انگیز دستاوردهای نوین علمی در اقصی نقاط دنیا بخصوص در عرصه معماری و هنر بگونه ای است که تا به میزان قابل توجهی موجبات رفاه و آسایش بشر را فراهم نموده است. اما یکی از کمبودهای موجود که همواره نسل امروز را بطور خواسته یا ناخواسته تهدید می کند عدم توجه به پتانسیل های ناشی از کاربرد مصالح بومی به عبارت بهتر عدم سازگاری و انطباق معماری با اقلیم آن می باشد. اینموضوع یکی از قابلیت های شاخصی است که درحال حاضر اکثر کشورهای جهان برای دستیابی به آن در تلاشند، چراکه با بهره برداری بهینه از طبیعت علاوه بر ارتقاء سطح زندگی و مدیریت صحیح و سازندها کوسیستمها می توان شاهد شکل گیری آینده ای سالمتر و امن تر بود. درکشور ما الزام بررسی چنین موضوعی با توجه به سابقه تاریخی و قابلیت های کشورمان از اهمیت بیشتری نیز برخوردار است. لذا در اینمقاله به یکی از مباحث توسعه پایدار که همانا بکارگیری مصالح بوم آورد است پرداخته می شود. یکی از مفاهیمی که از گذشته های دوردر سرزمین ما به وفور دیده می شود، توجه و استفاده از مصالح محلی وبومی می باشد. باید توجه داشت که بدلیل گستردگی و تنوع اقلیمی منطقه زیستی در سرتاسر کشورمان، طیف وسیعی از مصالح از کم ارزشترین مصالح و در دسترس ترین آنها گرفته تا ارزشمندترین آنها را میتوان یافت. آنچه مهم است و در صدر همه مسائل خودنمایی می کند این نکته است که چگونه معمار توانمند و تلاشگر ایرانی همچون کیمیاگری توانا و مسلط توانسته است به شایستگی از مصالح بومی پیرامون خود استفاده کند بطوریکه آن معماری مطابق اقلیم محل به جاودانه ترین آثار معماری تبدیل گردد، آثاری که حتی پس از گذشت اعصار و قرون همچنان پایدار و ماندگارند. اینجاست که اصول قناعت و خود بسندگی که نشأت گرفته از تعالیم والای اسلام می باشد معمار ایرانی را برآن می دارد تا با شناخت این ضرورت ضمن برقراری سازگاری اقلیمی و تطابق با محیط زیست ، از نظر بهره مندی مظاهر زیبایی در معماری نیز بنحوی انجام وظیفه نماید. طبیعی است هنگامی که مصالح بوم آورد بکار گرفته می شود بطبع موجب شکل گیری نحوه تولید و مصرف بطور بومی و محلی می گردد، ضمن اینکه برداشت مصالح از طبیعت امکان مناسبتر بازگشت به چرخه طبیعت و بازیافت صحیح مصالح را به همراه خواهد داشت. در این مقاله تلاش خواهیم کرد تا با استفاده از مصالح بوم آورد، ضمن استفاده از پتانسیل های مصالح محلی در جهت ایجاد توسعه پایدار گام های ارزنده ای برداریم. برای تحقق این هدف، نگارنده در صدد است روش مشاهده و بویژه بررسی نمونه های عینی و بومی را مبنای کار خود قرار دهد و از طریق نتایج حاصله، الگوی کار خود را تعمیم دهد

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، طبیعت ، مصالح بوم آورد، سازگاری اقلیمی، محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/232715>

